

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 651

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărți, 6 august 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 20 din 20 mai 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	2–12
ACTE ALE COLEGIULUI MEDICILOR STOMATOLOGI DIN ROMÂNIA	
16/2CN. — Decizie privind întocmirea și eliberarea certificatului profesional curent	13–16

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 20

din 20 mai 2019

Dosar nr. 227/1/2019

Iulia Cristina Tarcea	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Eugenia Voicheci	— președintele Secției a II-a civile
Corina-Alina Corbu	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Mihaela Paraschiv	— judecător la Secția I civilă
Carmen Elena Popoiag	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Cristina Petronela Văleanu	— judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Dorin	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Ionel Barbă	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Rodica Florica Voicu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Măiereanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Marius Ionel Ionescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, învestit cu soluționarea Dosarului nr. 227/1/2019, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția a IV-a pentru litigiile de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 704/117/2018, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „*interpretarea dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, aprobată cu completări prin Legea nr. 80/2018, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere că, prin dispozițiile art. 44 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, au fost abrogate toate prevederile contrare acestei legi, inclusiv cele ce prevedeau acordarea indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă, și, pe cale de consecință, în ce măsură mai pot fi considerate suspendate ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile menționate, ulterior*

datei de 1 iulie 2017, dată la care au fost abrogate aceste drepturi prin Legea-cadru nr. 153/2017”.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; apelanta-reclamantă și intimatul-pârât Ministerul Apărării Naționale au depus, în termen legal, puncte de vedere asupra chestiunii de drept. De asemenea, referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale hotărârile judecătorești relevante ce au fost identificate, precum și opiniile teoretice exprimate de judecători, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Cluj — Secția a IV-a pentru litigiile de muncă și asigurări sociale a dispus, prin Încheierea din 19 noiembrie 2018, în Dosarul nr. 704/117/2018, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept menționată.

2. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 21 ianuarie 2010, cu nr. 227/1/2019, termenul pentru soluționarea dosarului fiind stabilit la 20 mai 2019.

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

3. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, aprobată cu completări prin Legea nr. 80/2018, cu modificările și completările ulterioare*

Art. 11. — „(1) În anul 2018 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă. (...)”

4. Alte dispoziții relevante:

Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare

Art. 44. — Abrogarea unor dispoziții „(1) La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă: (...) 9. Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, cu modificările și completările ulterioare; (...) 36. orice alte dispoziții contrare prezentei legi. (...)”

III. Expunerea succintă a procesului

5. Prin acțiunea formulată de reclamanta X în contradictoriu cu pârâții Ministerul Apărării Naționale și Unitatea Militară

nr. xxxxx Cluj-Napoca s-a solicitat instanței ca prin hotărârea pe care o va pronunța să oblige pârâții la acordarea și plata ajutorului financiar prevăzut de art. 20 alin. (1) și (2) din capitolul II al anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea-cadru nr. 284/2010*), actualizat cu rata inflației la momentul plății efective, obligarea pârâților la plata dobânzii legale aferente ajutoarelor financiare solicitate, începând cu data trecerii în rezervă/retragere — 31 mai 2016 — și până la data plății efective, și a cheltuielilor de judecată.

6. Reclamanta a învederat că, prin cererile formulate către pârâți la 18 ianuarie 2018, respectiv 16 ianuarie 2018, a solicitat plata ajutoarelor prevăzute de art. 20 alin. (1) și (2) din capitolul II al anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010. Plata acestor ajutoare a fost suspendată printr-o serie de acte normative, respectiv prin Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare (*Legea nr. 285/2010*), Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011 (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010*), Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, aprobată prin Legea nr. 36/2014, cu modificările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012*), Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013*), Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014*), Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015*), Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, aprobată prin Legea nr. 152/2017 (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016*), și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, aprobată cu completări prin Legea nr. 80/2018, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017*).

7. Reclamanta apreciază că este îndreptățită la acordarea ajutoarelor prevăzute de lege, invocând Decizia nr. 16 din 8 iunie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 15 iulie 2015 (*Decizia nr. 16/2015*).

8. De asemenea, susține că Legea-cadru nr. 284/2010 a fost abrogată de art. 44 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea-cadru nr. 153/2017*) la data de 1 iulie 2017, motiv pentru care ordonanțele de urgență menționate anterior au rămas fără efect și obiect. Atâta vreme cât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 a intrat în vigoare ulterior abrogării Legii-cadru nr. 284/2010, rezultă în mod automat că această ordonanță nu are aptitudinea de a suspenda plata ajutoarelor stabilite printr-o lege care era abrogată la data respectivă. Suspendarea prin acte normative

succesive a dreptului la acordarea ajutoarelor prevăzute de lege, cu ocazia trecerii în rezervă, nu echivalează cu stingerea dreptului, așa cum în mod judicios a stabilit și Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia evocată. Odată cu intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017 se poate constata că acele categorii socioprofessionale stabilite de lege care vor ieși la pensie nu mai beneficiază de aceste ajutoare, ceea ce înseamnă că, în opinia legiuitorului, suspendarea dreptului a încetat. Dispozițiile art. 66 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 24/2000*), prevăd că suspendarea are durată determinată, iar la expirarea duratei de suspendare dispoziția afectată de aceasta reîntră de drept în vigoare.

9. Înțelege să invoce și considerentele Deciziei nr. XXIII din 12 decembrie 2005, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 15 martie 2006 (*Decizia nr. XXIII/2005*), precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, arătând că plata drepturilor ce i se cuvin nu poate fi amânată la nesfârșit, întrucât, în aceste condiții, îi este afectat însuși dreptul de proprietate. Suspendarea drepturilor sale nu satisface condiția previzibilității legii, neputând rămâne la latitudinea legiuitorului dacă acordă sau nu un anumit spor sau avantaj de natură salarială, pentru că, deși dreptul există, el este golit de substanță prin efectul normei legale anuale.

10. Prin *întâmpinarea* formulată de pârâți Ministerul Apărării Naționale, în nume propriu și în calitate de reprezentant legal al pârâtei Unitatea Militară nr. xxxxx Cluj-Napoca, acesta a solicitat respingerea acțiunii și a invocat excepția prematurității acțiunii, iar pe fondul cauzei a arătat că acest drept a fost instituit odată cu intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 284/2010 și că dispozițiile art. 20 alin. (1) și (2) din capitolul II al anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 nu s-au aplicat și nu se aplică, fiind suspendate prin legile anuale de salarizare. Astfel, de la data pensionării reclamantei și până în prezent nu a existat și nu există niciun temei legal, în vigoare, pentru plata acestor ajutoare, iar din Decizia nr. 16/2015 reiese că drepturile sunt suspendate, astfel că nu este în situația de a putea acorda aceste ajutoare.

11. Prin *Sentința civilă nr. xxxx din 28 iunie 2018*, pronunțată de Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, conflicte de muncă și asigurări sociale, s-au respins excepția prematurității acțiunii invocată de pârâți, precum și cererea formulată de reclamantă.

12. Pentru a hotărî astfel prima instanță a reținut că excepția de prematuritate este o excepție de fond, peremptorie și absolută, putând fi invocată de oricare dintre părți, de procuror sau de instanță din oficiu, atunci când dreptul din raportul juridic dedus judecății este afectat de un termen sau de o condiție suspensivă care nu s-au împlinit până la ridicarea excepției.

13. Potrivit art. 20 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, se prevede că la data trecerii în rezervă, respectiv la încetarea raporturilor de serviciu, cu drept la pensie, personalul militar beneficiază de un ajutor stabilit în raport cu solda funcției de bază, respectiv salariul funcției de bază avut, lege care urma să se aplice etapizat. Pentru aplicarea legii s-au emis în fiecare an legi speciale prin care legiuitorul a înțeles să dispună neaplicarea dispozițiilor Legii-cadru nr. 284/2010 cu privire la ajutoarele prevăzute la art. 20.

14. Având în vedere că dreptul de a beneficia de ajutorul prevăzut la art. 20 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 nu a fost suspendat, ci prin lege specială s-a prevăzut expres că aceste dispoziții nu se aplică, instanța de fond a apreciat că excepția prematurității nu operează în cauza de față și, prin urmare, în temeiul dispozițiilor art. 248 din Codul de procedură civilă, a respins ca neîntemeiată excepția invocată de către pârâți.

15. Pe fond, a reținut că reclamanta și-a desfășurat activitatea în cadrul Unității Militare nr. xxxxx Cluj-Napoca,

având gradul de plutonier adjutant până în data de 31 mai 2016, când a fost trecută în rezervă/retragere cu drept la pensie conform Deciziei nr. xxxxx/1 din 14 iulie 2016, emisă de Ministerul Apărării Naționale — Casa de Pensii Sectorială.

16. La momentul încetării raporturilor de serviciu cu drept la pensie reclamanta avea împlinită vârsta de 49 de ani și 11 luni și o vechime în serviciu de 30 de ani, 8 luni și 19 zile, iar vârsta standard de pensionare corespunzătoare lunii și anului nașterii sale este de 58 de ani și 5 luni, beneficiind astfel de reducerea vârstei de pensionare pentru desfășurarea activității în condiții de muncă speciale.

17. Potrivit dispozițiilor art. 13 alin. (1) din Legea nr. 285/2010, în anul 2011, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică. De asemenea, conform art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, în anul 2012 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă. Ulterior, și în anul 2013 au existat aceleași restricții, conform art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012, precum și în anul 2014, conform art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, în anul 2015, prin art. 9 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, și în anul 2016, prin art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015.

18. Prin Decizia nr. 16/2015, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat că „dispozițiile art. 9 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, cu modificările și completările ulterioare, vizează exercițiul dreptului la acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor, în sensul că acesta este suspendat în perioada 3 iulie—31 decembrie 2010, și nu existența acestui drept”.

19. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut în motivarea deciziei că „din interpretarea normelor legale enunțate rezultă că voința legiuitorului nu a fost aceea de eliminare a beneficiilor acordate unor categorii socioprofesionale, respectiv de încetare a existenței dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații, ci doar de suspendare a exercițiului acestui drept. Rațiunea acestei interpretări este impusă și de succesiunea în timp a actelor normative prin care legiuitorul a dispus, cu caracter temporar, măsura neaplicării dispozițiilor legale privind ajutoarele/indemnizațiile în anii 2011—2015”.

20. Tribunalul a apreciat că motivele din Decizia nr. 16/2015 sunt valabile și în ce privește dispozițiile art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, până la 31 decembrie 2017, acest act normativ nefăcând altceva decât să perpetueze în timp dispozițiile anterioare de neaplicabilitate.

21. De altfel, prin Decizia nr. 5 din 5 martie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 30 mai 2018 (*Decizia nr. 5/2018*), a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava și a stabilit că litigiile având ca obiect acordarea ajutoarelor salariale de care beneficiază cadrele militare, polițiștii și funcționarii publici cu statut special la trecerea în rezervă sau direct în retragere, în temeiul art. 20 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, sunt de competența în primă instanță a secțiilor/completurilor specializate în soluționarea litigiilor de muncă, respectiv, raportat la calitatea de funcționar public a reclamantilor, a secțiilor/completurilor specializate de contencios administrativ. Astfel, acțiunile având ca obiect acordarea ajutoarelor salariale de care beneficiază cadrele militare, polițiștii și funcționarii publici cu statut special la trecerea în rezervă sau direct în retragere, formulate în temeiul art. 20 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, introduse în perioada

de suspendare a exercițiului dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații, sunt premature formulate.

22. Situația nu s-a schimbat nici în anul 2018, întrucât, conform art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, în anul 2018 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.

23. Pentru aceste argumente, tribunalul a constatat că acțiunea a fost introdusă în perioada de suspendare a exercițiului dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații și a respins acțiunea formulată.

24. Împotriva acestei hotărâri a declarat apel reclamanta, solicitând schimbarea sentinței atacate în sensul admiterii acțiunii sale, cu obligarea intimaților-pârâți la plata cheltuielilor de judecată la fond, urmând ca acelea efectuate în apel să fie solicitate pe cale separată.

25. Prin apelul incident formulat de pârâțul Ministerul Apărării Naționale s-a solicitat schimbarea sentinței atacate în sensul admiterii excepției prematurității acțiunii invocate de pârât, cu consecința respingerii acțiunii reclamantului.

26. La data de 16 octombrie 2018, apelanta-reclamantă a formulat cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, solicitând admiterea cererii de sesizare cu următoarea întrebare: „art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, intrată în vigoare la data de 7 decembrie 2017, poate suspenda exercițiul drepturilor prevăzute de art. 20 din capitolul II al anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, abrogată la data de 1 iulie 2017, prin art. 44 din Legea-cadru nr. 153/2017, prin raportare la dispozițiile Deciziei nr. XXIII din 12 decembrie 2005, pronunțată de Înalta Curte de Casație — Secțiile Unite, și la dispozițiile art. 58 și 66 din Legea nr. 24/2000?”.

27. Cererea a fost pusă în discuția părților în ședința publică din 19 noiembrie 2018.

28. Prin încheierea pronunțată la această dată, instanța de apel a considerat admisibilă sesizarea și, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, a dispus suspendarea judecării.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

29. Prin Încheierea pronunțată la 19 noiembrie 2018, Curtea de Apel Cluj — Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale a constatat îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, după cum urmează:

1. Existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță, este dată de faptul că prezentul litigiu se află în fața instanței de apel, ca instanță de ultim grad în materia asigurărilor sociale.

2. Problema de drept enunțată este nouă, neexistând o jurisprudență conturată la nivelul instanțelor judecătorești, în condițiile în care abia în anul 2017 au fost aduse reglementări noi, de natură să modifice cadrul legislativ aplicabil în această materie în perioada 2010—2016.

3. Asupra condiției de admisibilitate privind ivirea unei chestiuni de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, s-a reținut că Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a arătat, în jurisprudența sa, că „art. 519 din Codul de procedură civilă nu definește noțiunea de «chestiune de drept». În doctrină, s-a arătat însă că, pentru a fi vorba de o problemă de drept reală, trebuie ca norma disputată să fie îndoielnică, imperfectă, lacunară sau neclară. Chestiunea de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare”. (Decizia nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016).

Or, intrarea în vigoare a art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, după ce anterior drepturile la

care acest articol face referire nu mai aveau un suport în legislația în vigoare în acel moment, fiind abrogate prin art. 44 din Legea-cadru nr. 153/2017, neexistând așadar o corelare între cele două acte normative, dă naștere la cel puțin 3 variante de interpretare a acestui text de lege, după cum urmează:

a) Art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 nu poate constitui fundament juridic pentru a justifica existența unor drepturi care au fost abrogate, pentru a se putea concluziona că suspendarea exercițiului acestora va opera și pentru 2018.

În sprijinul acestei interpretări pot fi aduse dezlegările date de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin Decizia nr. 5/2018 și Decizia nr. 35 din 4 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 810 din 21 septembrie 2018 (*Decizia nr. 35/2018*), prin care se arată că „pe fondul suspendării repetate prin acte normative reținute ca fiind constituționale, acestea nu au intrat în patrimoniul beneficiarilor avuți în vedere de Legea-cadru nr. 284/2010, ele având în continuare un conținut abstract, fiind condiționate în recunoașterea lor concretă de o nouă manifestare a legiuitorului, motiv pentru care nu pot fi considerate «bunuri» din această perspectivă” (paragraful 78).

Or, nu doar că aceste drepturi nu au fost recunoscute de legiuitor, ci, dimpotrivă, s-a renunțat la recunoașterea acestora prin Legea-cadru nr. 153/2017, fapt ce are ca efect stingerea lor definitivă la data de 1 iulie 2017.

Ca atare, reluarea, la finalul anului 2017, printr-un act normativ distinct, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, a dispozițiilor legale potrivit căreia: „În anul 2018 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă” nu reprezintă altceva decât o preluare reflexă, automată de către legiuitor a unor norme similare din anii anteriori, prin ignorarea situației juridice noi create ca urmare a apariției Legii-cadru nr. 153/2017, lege ce nu mai prevedea acordarea acestor drepturi.

Ca urmare, nu se poate reține că art. 11 ar avea efecte similare cu cele din anii precedenți, și anume suspendarea exercițiului unor drepturi, cu consecința prematurității acțiunilor, câtă vreme aceste drepturi nu mai au niciun fundament legal, consecința fiind aceea a respingerii ca nefondate a acțiunilor.

b) Art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 suspendă acordarea ajutoarelor sau indemnizațiilor ce se cuveneau persoanelor cărora le-au încetat raporturile de serviciu și îndeplineau condițiile prevăzute de art. 9 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 118/2010*), având în vedere că în perioada vizată a existat acest drept, fiind suspendat doar exercițiul său. În acest sens pot fi dezlegările date de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin Decizia nr. 16/2015, potrivit căreia: „din interpretarea normelor legale enunțate rezultă că voința legiuitorului nu a fost aceea de eliminare a beneficiilor acordate unor categorii socio-profesionale, respectiv de încetare a existenței dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații, ci doar de suspendare a exercițiului acestui drept”.

Ca atare, abrogarea acestor drepturi prin art. 44 din Legea-cadru nr. 153/2017 va produce efecte doar asupra drepturilor persoanelor ale căror raporturi de muncă vor înceta după intrarea în vigoare a legii, neputând însă produce efecte juridice asupra drepturilor născute anterior, sub imperiul Legii nr. 118/2010, drepturi ce rămân așadar în ființă, fiind suspendat doar exercițiul acestora, consecința fiind aceea a prematurității acțiunilor.

c) Art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 nu poate constitui temei pentru suspendarea în continuare a drepturilor, întrucât aceasta nu poate supraviețui abrogării normei pe care o suspenda. Ca atare, dreptul la

acțiune pentru plata ajutoarelor sub forma salariilor compensatorii acordate cu ocazia pensionării, în baza art. 20 alin. (1) și (2) din capitolul II al anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, a devenit actual la data de 1 iulie 2017, data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, când a încetat orice cauză de suspendare ori de neaplicare a prevederilor mai sus indicate.

În sprijinul acestei interpretări, susținute de către apelantul-pârât, sunt aduse argumente din considerentele Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secțiile Unite nr. XXIII/2005, potrivit căreia: „neprevăderea în continuare a acestui drept recunoscut și garantat nu poate înlătura existența lui anterioară pentru că s-ar contraveni atât art. 53 din Constituție (art. 49 din Constituția anterioară) privind cazurile când se poate restrânge exercițiul unui drept, cât și reglementărilor date prin art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Din moment ce printr-o lege anterioară s-a conferit dreptul la primă pentru concediul de odihnă, iar acesta a încetat să mai fie prevăzut doar după trecerea a 2 ani, în care s-a suspendat aplicarea lui, nu se poate considera că acel drept nu a existat în perioada respectivă deoarece s-ar încălca principiul constituțional care garantează realizarea drepturilor acordate.

Ca urmare, pentru ca un drept prevăzut să nu devină doar o obligație lipsită de conținut, redusă la *nudum jus*, ceea ce ar constitui o îngrădire nelegitimă a exercitării lui, un atare drept nu poate fi considerat că nu a existat în perioada celor 2 ani, pentru care exercițiul lui a fost suspendat, iar nu înlăturat. Altfel, s-ar ajunge la situația ca un drept patrimonial, a cărui existență este recunoscută, să fie vidat de substanța sa și, practic, să devină lipsit de orice valoare.

De aceea, respectarea principiului încrederii în statul de drept, care implică asigurarea aplicării legilor adoptate în spiritul și litera lor, concomitent cu eliminarea oricărei tendințe de reglementare a unor situații juridice fictive, face necesar ca titularii drepturilor recunoscute să nu poată fi obstaculați de a se bucura efectiv de acestea pentru perioada în care au fost prevăzute de lege.”

4. Chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, deciziile anterioare, la care s-a făcut referire, neavând dezlegări sub aspectul problemei de drept nou-apărute, ce formează obiectul sesizării, generate de intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017.

De altfel, în cuprinsul Deciziei nr. 5/2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a admis acest fapt în mod expres, arătând că:

„97. Totodată, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 (care a intrat în vigoare la data de 7 decembrie 2017) a dispus că, în anul 2018, nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori trecerea în rezervă (art. 11), însă, este de menționat că efectele acestor ultime modificări legislative nu au putut fi analizate de instanțele ce au pronunțat soluțiile atașate recursului în interesul legii, întrucât abrogarea Legii-cadru nr. 284/2010 și adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2017 au intervenit la o dată ulterioară și nu au fost evidențiate hotărâri care să valorifice noul cadru legislativ.”

Or, chestiunea ce face obiectul prezentei cauze vizează exact efectele Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2017, în condițiile abrogării anterioare a drepturilor litigioase.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

30. Apelanta-reclamantă a susținut următoarele:

Exercițiul drepturilor prevăzute de art. 20 din capitolul II al anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 a fost suspendat în perioada 2011—2017 printr-o serie de acte normative succesive.

La data de 1 iulie 2017 a intrat în vigoare Legea-cadru nr. 153/2017, act normativ care nu mai reglementează nicio

dispoziție cu privire la plata ajutoarelor sub forma salariilor compensatorii acordate cu ocazia pensionării, așa cum erau acestea prevăzute de Legea-cadru nr. 284/2010, și care abrogă expres vechea legislație privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, care suspendă plata ajutoarelor pentru anul 2018, nu poate supraviețui și nu poate produce efecte ulterior abrogării normei a cărei aplicabilitate o suspendă, aspect care rezultă atât din tehnica legislativă, cât și din Decizia nr. XXIII/2005, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiunile Unite.

Efectul produs de actele normative de suspendare trebuie limitat numai la perioada cât a fost în vigoare actul normativ care a prevăzut dreptul respectiv.

Decizia nr. XXIII/2005 este pe deplin aplicabilă acțiunilor având ca obiect plata ajutoarelor prevăzute de art. 20 din capitolul II al anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, introduse în anul 2018, deoarece, în considerentele deciziei a fost analizată de către Înalta Curte de Casație și Justiție posibilitatea ca o normă care suspendă aplicarea unei dispoziții legale să mai rămână în vigoare și după abrogarea normei legale a cărei aplicabilitate o suspendă, instanța supremă stabilind că acest lucru este inadmisibil.

Astfel, problema de drept este aceea de a se stabili în ce măsură prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 mai poate fi suspendată aplicarea Legii-cadru nr. 284/2010, care a fost abrogată la data de 1 iulie 2017 prin art. 44 din Legea-cadru nr. 153/2017, raportat la faptul că actul normativ de suspendare a intrat în vigoare ulterior abrogării legii a cărei aplicabilitate o suspendă.

Mai mult, atât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, care suspendă exercițiul drepturilor pentru anul 2015, cât și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, care suspendă exercițiul drepturilor pentru anul 2016, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 115/2017, cu modificările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017*), care suspendă exercițiul drepturilor pentru anul 2017, își produc efectele numai asupra drepturilor născute prin pensionare în anul în care aceste acte normative au avut aplicabilitate.

O interpretare contrară, în sensul reținerii unei suspendări continue a acordării acestui tip de ajutor, ca urmare a actelor normative speciale adoptate anual în domeniul salarizării personalului plătit din fonduri publice, nu poate fi reținută, pe de o parte, pentru că fiecare act normativ care a suspendat aplicarea dispozițiilor legale ce reglementau ajutorul de natura celui în litigiu a avut o aplicabilitate limitată în timp, producând efecte doar asupra drepturilor născute în perioada sa de aplicabilitate, iar, pe de altă parte, pentru că o astfel de interpretare, ce ar echivala cu o suspendare *sine die*, ar afecta chiar substanța dreptului, astfel cum s-a reținut în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (*Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza Kechko contra Ucrainei și Decizia de inadmisibilitate din 6 decembrie 2011, pronunțată în cauzele conexe nr. 44.232/11 și nr. 44.605/11 Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României*).

Apelanta-reclamantă a apreciat ca fiind relevante și deciziile nr. 16/2015 și nr. 5/2018 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Astfel, Decizia nr. 5/2018 este aplicabilă numai în cazul acțiunilor introduse în intervalul 2011—2017, aflate sub imperiul dispozițiilor legale din acea perioadă, excepție făcând Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, care nu mai poate suspenda exercițiul drepturilor prevăzute de Legea-cadru nr. 284/2010, motiv pentru care decizia menționată nu este aplicabilă acțiunilor introduse pe rolul instanțelor de judecată în

anul 2018, acestea urmând a fi soluționate cu respectarea Deciziei nr. XXIII/2005.

În concluzie, chestiunea de drept adusă în atenția Înaltei Curți de Casație și Justiție trebuie dezlegată în sensul că art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 nu poate suspenda exercițiul drepturilor prevăzute de art. 20 din capitolul II al anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, abrogată la data de 1 iulie 2017, prin art. 44 din Legea-cadru nr. 153/2017, raportat la dispozițiile Deciziei nr. XXIII/2005 și la dispozițiile art. 58 și 66 din Legea nr. 24/2000, pentru personalul militar, polițistii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, personalul civil din instituțiile publice de apărare, ordine publică și siguranță națională, trecuți în rezervă sau direct în retragere, respectiv ale căror raporturi de serviciu au încetat cu drept la pensie în anii 2015, 2016 și 2017.

31. Punctul de vedere al Ministerului Apărării Naționale

În ceea ce privește admisibilitatea în principiu a cererii, apreciază că întrebarea ce constituie obiectul solicitării de dezlegare a unei chestiuni de drept depășește limitele impuse de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

Astfel, art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 nu face trimitere la art. 20 din capitolul II al anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, lege abrogată la data intrării în vigoare a ordonanței de urgență, ci stabilește strict că: „(1) În anul 2018 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.”

Or, apelanta-reclamantă, prin modul de formulare a întrebării, tinde la a solicita o interpretare din partea instanței sesizate în sensul neaplicării unui articol de lege, nu în sensul modului de punere în aplicare și a consecințelor acestuia, raportat la suspendarea exercitării dreptului de a i se acorda aceste ajutoare bănești în anul 2018.

Atât timp cât art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 nu a fost declarat neconstituțional, acesta își păstrează valabilitatea și aplicabilitatea obligatorie, fiind de strictă interpretare, *erga omnes*.

În acest sens, interpretarea corectă ce trebuie dată normei de drept în cauză este evidentă și clar precizată de legiuitor.

Pe de altă parte, nici condiția nouității nu este îndeplinită, deoarece există deja o jurisprudență în materie, iar în acest context nu a apărut niciun element nou și nu există nicio îndoială reală cu privire la posibilitatea de a aplica această jurisprudență.

Problema de drept generată de aplicarea dispozițiilor legale invocate în sesizare nu este nouă, existând trei hotărâri ale instanței supreme, pronunțate în cadrul mecanismului hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, hotărâri prin care problema de drept în discuție a fost dezlegată în interpretarea și aplicarea unei dispoziții legale anterioare cu conținut similar.

Mai mult, apelanta-reclamantă, prin cererea de sesizare, critică de fapt soluția pronunțată de instanța de fond, critici ce sunt soluționate de instanța de apel, nu de Înalta Curte de Casație și Justiție.

În ceea ce privește Decizia nr. XXIII/2005, apreciază că nu este aplicabilă în prezenta cauză.

Din cuprinsul respectivei decizii rezultă că problema de drept supusă dezlegării vizează perioada pentru care se poate acorda dreptul la prima de concediu de odihnă, în condițiile în care acordarea acestui drept a fost suspendată atât în anii 2001—2002 (pe toată perioada în care dreptul a fost prevăzut), cât și pentru anii 2003—2004, perioadă ulterioară abrogării actului normativ care a instituit dreptul, respectiv Ordonanța Guvernului nr. 83/2000 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, aprobată cu modificări prin Legea nr. 334/2001.

Cât privește dispozițiile art. 66 alin. (1) și (3) din Legea nr. 24/2000, acestea fac referire expresă la suspendarea unui act normativ printr-un alt act normativ de același nivel sau de un

nivel superior, iar prelungirea suspendării ori modificarea sau abrogarea actului normativ ori a dispoziției suspendate poate face obiectul unui act normativ sau al unei dispoziții exprese, cu aplicare de la data expirării suspendării.

Astfel, actele normative succesive de suspendare a dreptului apelantei-reclamante au fost emise în deplină conformitate cu prevederile Legii nr. 24/2000, fiind de același nivel cu Legea-cadru nr. 284/2010, iar prelungirea suspendării a făcut obiectul unei dispoziții exprese, cu aplicare de la data suspendării (Legea nr. 80/2018 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene).

Mai mult, contrar afirmațiilor apelantei-reclamante, suspendarea acționează, prin efectele art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, și în anul 2018, iar considerentele reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție, referitoare la neactualitatea dreptului, ca efect al suspendării, sunt perfect valabile și în prezent.

Or, atât timp cât art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 nu a fost declarat neconstituțional, acesta își păstrează aplicabilitatea obligatorie.

De asemenea, măsurile bugetare stabilite atât în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017*), pentru anul 2017, cât și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, pentru anul 2018, sunt în vigoare, deoarece actele normative care le-au stabilit nu au fost abrogate.

În acest sens observă că motivarea apelantei-reclamante tinde la nerespectarea legii, întrucât normele legislative privind suspendarea acestui drept pentru anii 2017—2018 sunt obligatorii și de strictă interpretare, inclusiv pentru instanțele de judecată, având în vedere și deciziile Curții Constituționale nr. 818, 819, 820 și 821 din 3 iulie 2008, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008.

32. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, apelanta-reclamanta a depus, prin avocat, un punct de vedere asupra chestiunii de drept, apreciind că sesizarea este admisibilă și că art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 nu poate suspenda exercițiul drepturilor prevăzute de art. 20 din capitolul II al anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010.

33. Apelantul-pârât Ministerul Apărării Naționale a depus, prin Direcția generală juridică, un punct de vedere asupra chestiunii de drept, susținând inadmisibilitatea sesizării pentru neîndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

34. Completul de judecată investit cu soluționarea apelului în Dosarul nr. 704/117/2018 împărtășește opinia potrivit căreia art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 nu poate constitui fundament juridic pentru a justifica existența unor drepturi care au fost abrogate, pentru a se putea concluziona că suspendarea exercițiului acestora va opera și pentru anul 2018.

Relevante sunt în acest sens argumentele dezvoltate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, prin Decizia nr. 5/2018, unde se arată că:

„94. Analizând circumstanțele specifice ale instituirii acestor drepturi, se consideră că, pe fondul suspendării repetate prin acte normative reținute ca fiind constituționale, acestea nu au intrat în patrimoniul beneficiarilor avuți în vedere de Legea-cadru nr. 284/2010, ele având în continuare un conținut abstract, fiind condiționate în recunoașterea lor concretă de o nouă

manifestare a legiitorului, motiv pentru care nu pot fi considerate «bunuri» din această perspectivă.

95. În condițiile în care exercițiul dreptului la acordarea ajutoarelor prevăzute de art. 20 din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 a fost suspendat prin prevederi legale succesive, speciale și derogatorii, începând cu anul 2011 și până în anul 2017, inclusiv, aspect recunoscut de jurisprudența constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale, se apreciază că nu poate fi vorba nici de o speranță legitimă de valorificare efectivă a acestor drepturi.

96. Această concluzie se consolidează în contextul abrogării Legii-cadru nr. 284/2010 prin Legea-cadru nr. 153/2017, care nu mai stabilește asemenea drepturi, art. 66 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, recunoscând posibilitatea abrogării chiar și în cazul normelor suspendate. (...)

98. Chiar dacă, în întreaga perioadă în care Legea-cadru nr. 284/2010 a fost în vigoare, dispozițiile privitoare la aceste drepturi nu au fost abrogate în mod expres, nu se poate susține că acestea s-au născut efectiv în patrimoniul beneficiarilor avuți în vedere inițial, în condițiile în care valorificarea lor a fost în mod repetat suspendată și nicio altă dispoziție legală sau soluție de jurisprudență nu a diminuat efectul actelor normative reținute a fi suspendat exercițiul drepturilor pentru a concretiza o speranță legitimă pentru viitor.”

Or, câtă vreme aceste drepturi nu au existat în patrimoniul beneficiarilor în perioada anterioară datei de 1 iulie 2017, iar aceștia nu au avut nici măcar o speranță legitimă care să le justifice o protecție juridică a drepturilor, cu atât mai puțin nu se poate reține că un astfel de „bun” a putut supraviețui abrogării sale, pentru ca exercițiul său să poată fi suspendat printr-un act normativ ulterior, respectiv prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, art. 11 fiind consecința unei necorelări legislative ce nu poate renaște sau consolida drepturi ce nu au existat în substanța lor în trecut și nici nu mai sunt prevăzute de vreun cadru legal în prezent.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

35. **Jurisprudența Curții de Apel Cluj** — instanța de trimitere a comunicat că la nivelul completurilor specializate în materia litigiilor de muncă din cadrul Curții există practică unitară, soluțiile pronunțate fiind în sensul aprecierii cererilor privind acordarea ajutoarelor la trecerea în rezervă, înregistrate după data de 1 iulie 2017, moment ce a marcat abrogarea Legii-cadru nr. 284/2010, și inclusiv în anul 2018, ca fiind prematur formulate.

S-au depus deciziile nr. 986/A din 6 septembrie 2018, nr. 1.780/A din 5 decembrie 2018, nr. 1.792/A din 5 decembrie 2018, nr. 1.841/A din 11 decembrie 2018 și nr. 1.901/A din 14 decembrie 2018 ale Curții de Apel Cluj — Secția a IV-a pentru litigiile de muncă și asigurări sociale.

La nivelul Tribunalului Cluj au fost pronunțate soluții atât în sensul respingerii acestor acțiuni ca fiind prematur formulate, cât și în sensul respingerii ca neîntemeiate, însă în prezent s-a însușit opinia majoritară potrivit căreia asemenea cereri sunt prematur formulate.

În sensul orientării majoritare s-a depus Sentința nr. 2.721 din 5 octombrie 2018 a Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, aflată în calea de atac.

În sensul orientării minoritare s-a depus Sentința nr. 2.598 din 26 septembrie 2018 a Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, care a fost schimbată în calea de atac, iar acțiunea a fost respinsă ca prematur introdusă.

36. Jurisprudența celorlalte instanțe din țară

Curtea de Apel Brașov a comunicat că până la Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii nr. 10 din 16 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 536 din

28 iunie 2018, care a stabilit că litigiile în care se pune problema de drept din cauza de față sunt date în competența instanțelor de contencios administrativ, în cauzele înregistrate în apel pe rolul Secției civile a Curții, s-a conturat practica unitară de respingere ca prematură a unor astfel de acțiuni, interpretându-se că exercițiul acestor drepturi a fost suspendat și pentru anul 2018 prin dispozițiile art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, relevante fiind și considerentele Deciziei nr. 5/2018.

Au fost atașate deciziile nr. 568/Ap din 26 aprilie 2018, nr. 1.320/ap din 24 septembrie 2018 și nr. 1.227/ap din 13 septembrie 2018.

Curtea de Apel București a comunicat că la nivelul Secției a VII-a litigii de muncă și asigurări sociale s-a conturat opinia potrivit căreia sunt în asigurare premature cererile, față de dispozițiile art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017.

Tribunalul București a menționat că, în continuare, pot fi considerate suspendate ajutoarele/indemnizațiile de ieșire la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu sau trecere în rezervă, ulterior datei de 1 iulie 2017.

Tribunalul Ilfov a apreciat că norma a cărei interpretare se solicită nu poate fi considerată ca recunoscând din nou acest drept, concomitent cu suspendarea lui în anul 2018, în contextul în care Legea-cadru nr. 284/2010 a fost abrogată prin Legea-cadru nr. 153/2017, iar noua lege a salarizării nu a mai preluat dispoziția anterioară. De asemenea, trebuie ținut cont și de obiectul de reglementare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2017. Prin urmare, intenția legiuitorului nu a fost de a recunoaște din nou aceste drepturi, noua reglementare fiind rezultatul unei necorelări legislative.

La Tribunalul Teleorman practica este în sensul respingerii ca premature a acestor acțiuni.

Judecătorii Tribunalului Giurgiu au un punct de vedere unitar, în sensul că, atât timp cât art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 nu a fost declarat neconstituțional, acesta își păstrează valabilitatea și aplicabilitatea obligatorie, fiind de strictă interpretare.

Actele normative succesive de suspendare a drepturilor au fost emise în deplină conformitate cu Legea nr. 24/2000, fiind de același nivel cu Legea-cadru nr. 284/2010, iar prelungirea suspendării a făcut obiectul unei dispoziții exprese, cu aplicare de la data suspendării — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017. Măsurile bugetare stabilite atât în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2017, cât și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 sunt în vigoare, deoarece actele normative care le-au stabilit nu au fost abrogate.

În opinia judecătorilor Tribunalului Ialomița, art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 nu poate constitui fundament juridic pentru a justifica existența unor drepturi care au fost abrogate, astfel cum s-a reținut și prin Decizia nr. 5/2018. Or, câtă vreme aceste drepturi nu au existat în patrimoniul beneficiarilor în perioada anterioară datei de 1 iulie 2017, iar aceștia nu au avut nici măcar speranța legitimă care să justifice o protecție juridică a acestora, cu atât mai puțin nu se poate reține că un astfel de „bun” a putut supraviețui abrogării sale, pentru ca exercițiul dreptului să fie suspendat printr-un act normativ ulterior. Dispozițiile art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 sunt consecința unei necorelări legislative.

Curtea de Apel Constanța a comunicat punctul de vedere al Secției a II-a civile, de contencios administrativ și fiscal, potrivit căruia dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor/indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă au fost prelungite până la 31 decembrie 2017, prin art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, respectiv art. 1

alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017. A reținut dezlegările date prin Decizia nr. 5/2018 și Decizia nr. 35/2018, prin care s-a apreciat că dreptul nu a intrat în patrimoniul reclamantului, el având în continuare un conținut abstract, fiind condiționat de recunoașterea lui concretă printr-o manifestare a legiuitorului. Or, în mod evident, prin Legea-cadru nr. 153/2017, legiuitorul a înțeles să nu recunoască, la acest moment, dreptul pretins în cauză. Se menționează că există soluții prin care s-a dispus sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017.

S-au depus deciziile nr. 1.510/CA din 5 decembrie 2018, nr. 1.097 din 1 octombrie 2018, nr. 1.436/CA din 21 noiembrie 2018, nr. 1.255 din 22 octombrie 2018 ale Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Curtea de Apel Craiova a comunicat Sentința nr. 312 din 16 mai 2018, pronunțată de Tribunalul Olt — Secția I civilă, definitivă prin Decizia nr. 2.541 din 9 octombrie 2018 a Curții de Apel Craiova — Secția I civilă, prin care acțiunea a fost respinsă ca prematur introdusă.

Curtea de Apel Galați a comunicat punctul de vedere al judecătorilor Secției conflicte de muncă și asigurări sociale, potrivit căruia prin art. 44 alin. (1) pct. 9 din Legea-cadru nr. 153/2017 a fost abrogată Legea-cadru nr. 284/2010, care reglementa dreptul la ajutoare/indemnizații la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu sau trecerea în rezervă. Întrucât dreptul nu mai există, nemaifiind prevăzut de lege, nu poate fi considerat suspendat, iar acțiunile ar trebui respinse ca nefondate.

În practică, din considerente de ordin procedural, pentru neagravarea situației părții în propria cale de atac, s-au menținut soluțiile pronunțate de tribunale, de respingere a acestor acțiuni ca premature formulate.

Au fost depuse deciziile nr. 603 din 11 octombrie 2008 și nr. 571 din 4 octombrie 2018 ale acestei secții, precum și Sentința nr. 368 din 6 iunie 2018 a Tribunalului Brăila — Secția I civilă, definitivă prin Decizia nr. 603 din 11 octombrie 2018 a Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Curtea de Apel Iași a comunicat punctul de vedere al Tribunalului Iași, potrivit căruia, odată cu intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, au fost abrogate toate prevederile privind acordarea indemnizațiilor în discuție.

S-au depus: Sentința nr. 1.031 din 20 septembrie 2018 a Tribunalului Vaslui — Secția civilă, schimbată în parte prin Decizia nr. 24 din 23 ianuarie 2019 a Curții de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale, acțiunea fiind respinsă ca prematur introdusă, și Sentința nr. 1.027 din 22 mai 2017 a Tribunalului Iași — Secția I civilă, definitivă prin neapelare.

Curtea de Apel Oradea a comunicat punctul de vedere al judecătorilor Secției a III-a de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului Bihor, potrivit căruia ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu sau trecerea în rezervă sunt suspendate ulterior datei de 1 iulie 2017; în ipoteza în care au fost adoptate acte normative care prevăd suspendarea executării acestui drept și ulterior acestei date, suspendarea se menține. În caz contrar, pentru drepturile speciale prevăzute de Legea-cadru nr. 284/2010, născute sub imperiul acestei legi, drepturile există. A fost atașată Sentința nr. 1.132 din 29 iunie 2018, pronunțată de Tribunalul Bihor — Secția a III-a de contencios administrativ și fiscal, definitivă prin Decizia nr. 4.044 din 7 decembrie 2018, pronunțată de Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Curtea de Apel Pitești a transmis că a identificat practică neunitară la nivelul instanțelor arondate, respectiv:

La nivelul Tribunalului Vâlcea, practica ulterioară intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017 a fost în sensul admiterii acțiunilor, reținându-se că Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 90/2017 a fost adoptată în considerarea Legii-cadru nr. 153/2017 și că dreptul reclamanților s-a născut la 1 ianuarie 2018, când a încetat orice cauză de suspendare sau de neaplicare a Legii-cadru nr. 284/2010. În acest sens s-a depus Sentința nr. 1.038 din 1 octombrie 2018 a Tribunalului Vâlcea — Secția I civilă, aflată în prezent în apel.

La nivelul Tribunalului Argeș și al Curții de Apel Pitești practica a fost în sens contrar, adică acțiunile au fost respinse ca premature, apreciindu-se că dreptul reclamantului este afectat de un termen suspensiv care nu s-a împlinit. Tribunalul Argeș a hotărât că nu poate înlătura de la aplicare prevederi legale în vigoare, aplicabile în timp situației reclamantului, soluție care a fost menținută în calea de atac. Curtea de apel a reținut, în plus, incidența Deciziei nr. 5/2018, raționamentele fiind pe deplin aplicabile și în anul 2018, față de dispozițiile art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017.

S-au depus: Sentința nr. 3.037 din 20 iunie 2018 a Tribunalului Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale, definitivă prin Decizia nr. 641 din 7 februarie 2019 a Curții de Apel Pitești — Secția I civilă, și deciziile nr. 156 din 10 ianuarie 2019, nr. 155 din 10 ianuarie 2019, nr. 3.181 din 1 noiembrie 2018 și nr. 38 din 9 ianuarie 2018 ale Curții de Apel Pitești — Secția I civilă.

Curtea de Apel Ploiești a comunicat că orientarea practicii judiciare este în sensul respingerii unor asemenea acțiuni, ca prematur introduse.

Astfel, Tribunalul Buzău a apreciat că, pentru anul 2016, potrivit dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, dispozițiile privind acordarea ajutoarelor/indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu sau trecerea în rezervă nu se aplică, iar prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 s-a stabilit că în anul 2018 aceste ajutoare nu se acordă. Din interpretarea acestor dispoziții legale rezultă că voința legiuitorului nu a fost de eliminare a acestor beneficii, ci doar de suspendare a exercițiului acestui drept. Cum dreptul reclamanților este afectat de un termen suspensiv, care nu s-a împlinit și nu se face dovada unei pagube însemnate pe care reclamantul ar încerca-o dacă ar aștepta împlinirea termenului, acțiunea urmează a fi respinsă ca prematur formulată.

S-au depus: sentințele nr. 1.758 din 18 decembrie 2018 și nr. 1.440 din 19 octombrie 2018 ale Tribunalului Buzău — Secția I civilă, aflate în apel, și Decizia nr. 78 din 21 ianuarie 2019 a Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă.

Curtea de Apel Suceava a depus hotărâri judecătorești relevante pronunțate de Tribunalul Suceava — Secția I civilă, rămase definitive prin respingerea apelurilor de către Curtea de Apel Suceava — Secția I civilă, prin care acțiunile au fost respinse ca prematur introduse. De asemenea, au fost depuse hotărâri pronunțate de Tribunalul Botoșani, unde practica este neunitară, în sensul că au fost pronunțate atât soluții de respingere a acțiunilor ca prematur introduse, cât și de admitere a acțiunilor, însă soluțiile pronunțate în apel de Curtea de Apel Suceava sunt de respingere ca premature a acțiunilor.

Curtea de Apel Timișoara a comunicat că orientarea practicii la nivelul Curții este aceea că drepturile enumerate în art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 nu mai pot fi considerate suspendate după data de 1 iulie 2017, deoarece ele au fost eliminate prin abrogare, în baza art. 44 din Legea-cadru nr. 153/2017.

Au fost depuse hotărâri judecătorești relevante ale Tribunalului Arad — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale, rămase definitive prin respingerea apelurilor de către Curtea de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale.

Curtea de Apel Târgu Mureș a comunicat opinia de principiu a judecătorilor Tribunalului Harghita, în sensul că, după apariția Legii-cadru nr. 153/2017, care a abrogat expres Legea-cadru nr. 284/2010, nu se mai poate aprecia că respectivele

drepturi sunt suspendate. S-a anexat Sentința nr. 1.296 din 27 septembrie 2018 a Tribunalului Harghita — Secția civilă, definitivă prin neapelare.

37. Celelalte curți de apel nu au identificat practică judiciară în materie și nici nu au exprimat opinii teoretice.

38. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

39. În urma verificărilor efectuate se constată că instanța de contencios constituțional nu s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, însă la data pronunțării prezentei decizii, pe rolul Curții Constituționale sunt înregistrate 121 de sesizări având acest obiect, dosarele fiind fie în faza de raport, fie în curs de repartizare.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

40. Prin Decizia nr. XXIII din 12 decembrie 2005, pronunțată de Secțiile Unite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 15 martie 2006, instanța supremă a decis că: „În aplicarea dispozițiilor art. 41¹ alin. (1) din Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, introdus prin Ordonanța Guvernului nr. 183/2000 stabilește:

Prima de concediu, pe lângă indemnizația de concediu, respectiv o sumă egală cu indemnizația brută sau, după caz, salariul brut din luna anterioară plecării în concediu, pentru magistrați și personalul auxiliar, se acordă numai pentru anii 2001 și 2002, astfel cum a fost reglementată prin dispoziția legală menționată.”

41. Prin Decizia nr. 16 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 15 iulie 2015, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a decis că: „Dispozițiile art. 9 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, cu modificările și completările ulterioare, vizează exercițiul dreptului la acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor, în sensul că acesta este suspendat în perioada 3 iulie—31 decembrie 2010, și nu existența acestui drept.”

42. De asemenea, prin Decizia nr. 5 din 5 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 30 mai 2018, Completul competent să judece recursul în interesul legii a decis că: „Litigiile având ca obiect acordarea ajutoarelor salariale de care beneficiază cadrele militare, polițiștii și funcționarii publici cu statut special la trecerea în rezervă sau direct în retragere, în temeiul art. 20 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010 sunt de competența în primă instanță a secțiilor/completurilor specializate în soluționarea litigiilor de muncă, respectiv raportat la calitatea de funcționar public a reclamanților, a secțiilor/completurilor specializate de contencios administrativ.

Acțiunile având ca obiect acordarea ajutoarelor salariale de care beneficiază cadrele militare, polițiștii și funcționarii publici cu statut special la trecerea în rezervă sau direct în retragere formulate în temeiul art. 20 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010 introduse în perioada de suspendare a exercițiului dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații sunt prematur formulate.”

43. Prin Decizia nr. 35 din 4 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 810 din 21 septembrie 2018, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a respins, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava — Secția I civilă, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la următoarea chestiune de drept: „dacă art. 8 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-

bugetare, cu modificările și completările ulterioare, se interpretează în sensul că se aplică și la stabilirea cuantumului ajutoarelor prevăzute de art. 20 alin. (1) și (2) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, și dacă noțiunea «limită de vârstă de pensionare prevăzută de lege», reglementată de art. 20 alin. (2) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, reprezintă «vârsta standard de pensionare pentru limită de vârstă» prevăzută de art. 16 alin. (2) din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, cu modificările și completările ulterioare, care se atinge prin creșterea vârstelor standard de pensionare, conform eșalonării prevăzute în anexa la lege sau reprezintă vârsta de pensionare stabilită în raport cu situația concretă a fiecărui reclamant”, reținând că nu există premisele declanșării unei practici neunitare.

În considerentele deciziei s-a reținut că exercițiul dreptului la acordarea ajutoarelor prevăzute de art. 20 din capitolul II al anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 a fost suspendat prin prevederi legale succesive, speciale și derogatorii, astfel încât nu poate fi vorba despre o speranță legitimă de valorificare efectivă a acestor drepturi (paragraful 82), concluzie ce se consolidează în contextul abrogării Legii-cadru nr. 284/2010 prin Legea-cadru nr. 153/2017 (paragraful 83).

X. Raportul asupra chestiunii de drept

44. Prin raportul întocmit, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, judecătorii-raportori au apreciat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării, prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în sensul că nu este îndeplinită cerința de a fi vorba despre o veritabilă și reală problemă de drept, născută dintr-un text incomplet, neclar, susceptibil de interpretări contradictorii, și nici cerința caracterului de noutate.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

45. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Asupra admisibilității sesizării

46. Pentru regularitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, instituie o serie de condiții de admisibilitate a acestei proceduri, condiții care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

1. existența unei cauze în curs de judecată;
2. judecata cauzei să se afle în ultimă instanță pe rolul tribunalului, al curții de apel sau al Înaltei Curți de Casație și Justiție;
3. ivirea unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
4. chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de nouitate;
5. asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

47. Verificându-se întrunirea acestor condiții, se constată că ele se regăsesc doar parțial, sesizarea neîndeplinind toate exigențele procedurale menționate pentru a fi admisibilă.

48. Astfel, sunt îndeplinite cerințele formale referitoare la existența unui litigiu în curs de judecată, aflat pe rolul curții de apel, care soluționează în ultimă instanță [conform art. 483 alin. (2) și art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă] în materia conflictelor de muncă.

49. În ceea ce privește cerința noutății chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, se reține că, în lipsa unei definiții a „noutății” și a unor criterii de determinare a acesteia în conținutul art. 519 din Codul de procedură civilă, evaluarea îndeplinirii sale revine Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel cum s-a reținut constant în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor

chestiuni de drept (spre exemplu, Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014).

50. În acest sens s-a stabilit în termeni clari și neechivoci că cerința noutății este îndeplinită atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări nou-intrate în vigoare, când instanțele nu i-au dat încă o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial ori dacă se impun anumite clarificări, într-un context legislativ nou sau modificat față de unul anterior, de natură să impună reevaluarea sau reinterpretarea normei de drept analizate. În egală măsură, noutatea chestiunii de drept, în sensul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, poate constitui și atributul unei reglementări mai vechi, dar asupra căreia instanța de judecată este chemată să se pronunțe în prezent, atunci când aplicarea frecventă a normei juridice a devenit actuală ulterior.

51. Sesizarea de față a fost formulată într-un litigiu generat de solicitarea reclamantei privind acordarea și plata ajutorului financiar prevăzut de art. 20 alin. (1) și (2) din capitolul II al anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, actualizat cu rata inflației la momentul plății efective, și a dobânzii legale aferente, începând cu data trecerii în rezervă/retragere, 31 mai 2016, și până la data plății efective.

52. Problema de drept generată de valorificarea unor venituri suplimentare în perioada de suspendare a acordării acestora prin acte normative succesive și ulterior abrogate nu este însă nouă, existând mai multe hotărâri ale instanței supreme, pronunțate atât în cadrul recursului în interesul legii, cât și în cadrul procedurii de dezlegare a unor chestiuni de drept prin hotărâri prealabile.

53. Astfel, prin Decizia nr. XXIII din 12 decembrie 2005, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite a admis recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, și a statuat următoarele:

„În aplicarea dispozițiilor art. 411 alin. (1) din Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, introdus prin Ordonanța Guvernului nr. 183/2000 stabilește:

Prima de concediu, pe lângă indemnizația de concediu, respectiv o sumă egală cu indemnizația brută sau, după caz, salariul brut din luna anterioară plecării în concediu, pentru magistrați și personalul auxiliar, se acordă numai pentru anii 2001 și 2002, astfel cum a fost reglementată prin dispoziția legală menționată.”

54. În motivarea acestei soluții, instanța supremă a reținut că efectele produse de actele normative de suspendare sau de amânare a punerii în aplicare a dispoziției legale referitoare la dreptul dobândit trebuie limitate numai la perioada cât a fost în vigoare actul normativ care a prevăzut dreptul respectiv. Orice altă interpretare ar însemna o prelungire a valabilității dispoziției de suspendare a aplicării unui text de lege și după momentul abrogării lui, „ceea ce ar fi de neconceput și inadmisibil”.

55. Ca atare, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că nu este posibil să se aplice dispozițiile de prelungire succesivă a termenelor de punere în aplicare a art. 411 alin. (1) din Legea nr. 50/1996, privind prima de concediu de odihnă pentru magistrați și personalul auxiliar, prin invocarea prevederilor din legile bugetului de stat pe anii 2003, 2004 și 2005, pentru că s-ar contraveni principiului neretroactivității legii civile, prevăzut în art. 15 alin. (2) din Constituția României.

56. De asemenea, prin Decizia nr. 5 din 5 martie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava și, în consecință, a stabilit că:

„Litigiile având ca obiect acordarea ajutoarelor salariale de care beneficiază cadrele militare, polițiștii și funcționarii publici cu statut special la trecerea în rezervă sau direct în retragere, în temeiul art. 20 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VII din Legea-

cadru nr. 284/2010 sunt de competența în primă instanță a secțiilor/completurilor specializate în soluționarea litigiilor de muncă, respectiv raportat la calitatea de funcționar public a reclamantilor, a secțiilor/completurilor specializate de contencios administrativ.

Acțiunile având ca obiect acordarea ajutoarelor salariale de care beneficiază cadrele militare, polițiștii și funcționarii publici cu statut special la trecerea în rezervă sau direct în retragere formulate în temeiul art. 20 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VII din Legea-cadru nr. 284/2010 introduse în perioada de suspendare a exercițiului dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații sunt prematur formulate.”

57. În motivarea acestei soluții, din analiza circumstanțelor specifice ale instituirii ajutoarelor salariale de care beneficiază cadrele militare, polițiștii și funcționarii publici cu statut special la trecerea în rezervă sau direct în retragere, instanța supremă a reținut că, pe fondul suspendării repetate prin acte normative reținute ca fiind constituționale, acestea nu au intrat niciodată în patrimoniul beneficiarilor avuți în vedere de Legea-cadru nr. 284/2010, ele având în continuare un conținut abstract, fiind condiționate în recunoașterea lor concretă de o nouă manifestare a legiuitorului, motiv pentru care nu pot fi considerate „bunuri” din această perspectivă.

58. În condițiile în care exercițiul dreptului la acordarea ajutoarelor prevăzute de art. 20 din capitolul II al anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 a fost suspendat prin prevederi legale succesive, speciale și derogatorii, începând cu anul 2011 și până în anul 2017 inclusiv, aspect recunoscut de jurisprudența constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale, se apreciază că nu poate fi vorba nici de o speranță legitimă de valorificare efectivă a acestor drepturi.

59. În concluzie, Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că acest argument se consolidează în contextul abrogării Legii-cadru nr. 284/2010 prin Legea-cadru nr. 153/2017, care nu mai stabilește asemenea drepturi, art. 66 din Legea nr. 24/2000 recunoscând posibilitatea abrogării chiar și în cazul normelor suspendate.

60. Mai mult decât atât, instanța supremă a reținut că, deși în întreaga perioadă în care Legea-cadru nr. 284/2010 a fost în vigoare, dispozițiile privitoare la aceste drepturi nu au fost abrogate în mod expres, nu se poate susține că acestea s-au născut efectiv în patrimoniul beneficiarilor avuți în vedere inițial, în condițiile în care valorificarea lor a fost în mod repetat suspendată și nicio altă dispoziție legală sau soluție de jurisprudență nu a diminuat efectul actelor normative reținute a fi suspendat exercițiul drepturilor pentru a concretiza o speranță legitimă pentru viitor.

61. Nu în ultimul rând, chestiunea de drept: „dacă art. 8 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare, se interpretează în sensul că se aplică și la stabilirea cuantumului ajutoarelor prevăzute de art. 20 alin. (1) și (2) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare” a fost soluționată prin Decizia nr. 35 din 4 iunie 2018, în care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut aceleași principii în interpretarea dispozițiilor privind suspendarea acordării plății ajutoarelor financiare prevăzute de art. 20 din capitolul II al anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010.

62. Astfel, în condițiile în care exercițiul dreptului la acordarea ajutoarelor prevăzute de art. 20 din capitolul II al anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 a fost suspendat prin prevederi legale succesive, speciale și derogatorii, începând cu anul 2011 și până în anul 2017 inclusiv, așa cum s-a constatat în mod constant de către Înalta Curte de Casație și Justiție, s-a apreciat

că nu poate fi vorba nici de o speranță legitimă de valorificare efectivă a acestor drepturi.

63. Totodată, s-a reținut că, potrivit celor statuate în considerentele Deciziei nr. 5 din 5 martie 2018 (paragrafele 95, 96), această concluzie se consolidează în contextul abrogării Legii-cadru nr. 284/2010 prin Legea-cadru nr. 153/2017, care nu mai stabilește asemenea drepturi, art. 66 din Legea nr. 24/2000 recunoscând posibilitatea abrogării chiar și în cazul normelor suspendate.

64. Devine astfel evident că problema de drept la care face referire sesizarea, în contextul în care vizează consecințele suspendării unei norme cu efect asupra exercițiului dreptului ce făcea obiectul acesteia, imposibil de circumscris noțiunii de „speranță legitimă” asimilabilă noțiunii de „bun” susceptibil de valorificare, nu are caracter de nouate în sensul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă.

65. De asemenea, chestiunea de drept relevantă, chiar dacă are legătură cu dezlegarea cauzei, față de criticile deduse judecății în apel, care pun în discuție modul de aplicare de către prima instanță a dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, nu îndeplinește cerința de a fi o veritabilă, reală problemă de drept, aptă să declanșeze mecanismul unificării prevăzut de art. 519 din Codul de procedură civilă.

66. Astfel cum s-a arătat în doctrină, pentru a fi justificată intervenția instanței supreme în scopul preîntâmpinării unei jurisprudențe neunitare, este necesar ca respectiva chestiune de drept să aducă în dezbaterea judiciară aspecte dificile și controversate de interpretare, generate de neclaritatea normei, de caracterul incomplet al acesteia, susceptibil de mai multe sensuri ori accepțiuni deopotrivă de justificate față de imprecizia redactării textului legal.

67. Aceasta întrucât domeniul de aplicare a mecanismelor de unificare (recursul în interesul legii și hotărârea prealabilă) îl reprezintă numai ambiguitățile reglementării, nici omisiunile legislative, nici contradicțiile legislative, nici scadențele legislative neputând face obiect al acestora.

68. În mod asemănător, în jurisprudența dezvoltată de Înalta Curte de Casație și Justiție în legătură cu această cerință, s-a statuat că în sesizarea instanței supreme cu procedura pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății (în acest sens, deciziile nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016; nr. 62 din 18 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 9 octombrie 2017; nr. 52 din 3 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 26 septembrie 2017; nr. 90 din 4 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 1 martie 2018).

69. Rațiunea unei asemenea abordări este dată de faptul că o procedură gândită și reglementată în scopul preîntâmpinării unei jurisprudențe neunitare atunci când există premisele interpretărilor diferite — și deci, în vederea asigurării coeziunii și previzibilității actului de justiție — nu trebuie să se transforme în reversul acesteia, adică într-o procedură dilatorie, de temporizare a judecății.

70. Raportat la aceste exigențe care circumstanțiază noțiunea de chestiune de drept căreia i se poate da dezlegare în cadrul mecanismului hotărârii prealabile, se constată că ele nu se rădăcesc în cadrul sesizării de față.

71. Astfel, solicitarea instanței de trimitere nu vizează interpretarea unei norme neclare, imprecise, lacunare, ci se referă la o dispoziție, cuprinsă în art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, conform căreia „În anul 2018 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă”, nelămurirea titularului sesizării fiind dacă „mai pot fi considerate suspendate ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile menționate, ulterior datei de 1 iulie 2017, dată la care au fost abrogate aceste drepturi prin Legea-cadru nr. 153/2017”.

72. Dincolo de contradicția care subzistă în chiar conținutul sesizării (în ce măsură pot fi considerate suspendate în anul 2018 drepturi care au fost abrogate printr-o reglementare din anul 2017), rezolvarea problemei semnalate presupune, în realitate, o analiză a succesiunii actelor normative în timp, a regimului juridic aplicabil unor drepturi al căror exercițiu a fost mai întâi suspendat, iar apoi au fost abrogate, respectiv dacă în acest context, al abrogării unor drepturi, mai poate fi suspendat ulterior exercițiul lor.

73. Astfel, analiza instanței trebuie doar să facă distincția între norme care suspendă exercițiul unor drepturi și norme care abrogă drepturi subiective.

74. În cazul primei categorii de norme și al consecințelor produse pe planul dreptului subiectiv afectat, cu referire punctuală chiar la cele aduse în discuție prin prezenta cerere de hotărâre prealabilă, instanța supremă s-a pronunțat, așa cum s-a menționat anterior, în mai multe rânduri, arătând că, pe fondul suspendării repetate prin acte normative reținute ca fiind constituționale, aceste drepturi nu au intrat în patrimoniul beneficiarilor avuți în vedere de Legea-cadru nr. 284/2010, ele având în continuare un conținut abstract, fiind condiționate în recunoașterea lor concretă de o nouă manifestare a legiuitorului, motiv pentru care nu pot fi considerate bunuri din această perspectivă (Decizia nr. 5 din 5 martie 2018, Decizia nr. 35 din 4 iunie 2018). În același sens s-a statuat că lipsa caracterului actual al dreptului și inexistența unei „speranțe legitime” de valorificare efectivă a acestuia s-au consolidat în contextul abrogării Legii-cadru nr. 284/2010 prin Legea-cadru nr. 153/2017 (paragraful 83 din Decizia nr. 35 din 4 iunie 2018).

75. În privința normelor abrogatoare, ele presupun încetarea eficacității dispozițiilor normative pentru viitor și pot dispune o abrogare directă sau expresă ori abrogarea tacită (când actul normativ nou, fără a conține vreo dispoziție abrogatoare, conține doar dispoziții incompatibile cu cele cuprinse în actul normativ vechi).

76. Or, nicio dificultate de determinare a efectelor abrogării nu există cu referire la datele speței deduse spre analiză în cadrul sesizării prealabile, câtă vreme prin art. 44 alin. (1) pct. 9 din Legea-cadru nr. 153/2017 s-a dispus abrogarea expresă a Legii-cadru nr. 284/2010, iar conform art. 64 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, „abrogarea unei dispoziții sau a unui act normativ are caracter definitiv”.

77. De asemenea, faptul că dispoziția din Legea-cadru nr. 284/2010 referitoare la drepturile de natura celor pretinse în cauză avusese efectele suspendate în timp, prin acte normative succesive, trebuie interpretat cu referire la art. 66 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, menționată anterior, din care rezultă că și astfel de norme pot face obiect al abrogării.

78. Față de consecințele pe care le produce un act normativ care scoate din circuitul juridic, pentru viitor, textele de lege care fac obiectul acestuia, trebuie observat în ce măsură un act normativ ulterior (în speță, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017) poate suspenda drepturi care făceau obiect de reglementare al actului abrogat (*recte*, Legea-cadru nr. 284/2010, abrogată prin Legea-cadru nr. 153/2017).

79. Așadar, rezolvarea chestiunii de drept sesizate nu presupune decât aplicarea corectă a regulilor referitoare la succesiunea legilor în timp și la efectul suspensiv sau abrogator al unor norme, cu referire punctuală la măsura în care abrogarea unor drepturi mai poate constitui temei ulterior pentru suspendarea exercițiului aceluiași drepturi.

80. În acest context, nicio dificultate nu poate fi identificată în legătură cu interpretarea vreunor dispoziții legale neclare sau imprecise ori în ce privește determinarea și aplicarea corectă a principiilor care guvernează aplicarea legii în timp, pentru a se considera că este admisibilă declanșarea procedurii hotărârii prealabile.

81. Pentru toate considerentele arătate, constatându-se că nu sunt întrunite cerințele referitoare la noutatea și, respectiv, dificultatea chestiunii de drept, sesizarea va fi respinsă ca inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 704/117/2018, cu privire la interpretarea dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, aprobată cu completări prin Legea nr. 80/2018, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu dispozițiile art. 44 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, și stabilirea „modalității în care mai pot fi considerate suspendate ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă, ulterior datei de 1 iulie 2017, dată la care au fost abrogate aceste drepturi prin Legea-cadru nr. 153/2017”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 20 mai 2019.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

ACTE ALE COLEGIULUI MEDICILOR STOMATOLOGI DIN ROMÂNIA

COLEGIUL MEDICILOR STOMATOLOGI DIN ROMÂNIA

DECIZIE

privind întocmirea și eliberarea certificatului profesional curent

În temeiul art. 512 alin. (1) lit. d) și al art. 534 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și al Normelor privind întocmirea, emiterea și utilizarea dovezilor de onorabilitate și moralitate profesională ale medicilor, medicilor dentiști și ale farmaciștilor, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.464/2006,

Consiliul național al Colegiului Medicilor Stomatologi din România adoptă următoarea decizie:

Art. 1. — Certificatul profesional curent reprezintă documentul eliberat la cererea medicului stomatolog ori la cererea autorității competente omoloage dintr-un alt stat și cuprinde datele personale relevante cu privire la onorabilitate și moralitate, inclusiv la competența cu care medicul stomatolog își exercită profesia.

Art. 2. — (1) Certificatul profesional curent este eliberat de colegiile teritoriale ale Colegiului Medicilor Stomatologi din România în care medicul stomatolog este înscris, prin Departamentul de avizări.

(2) Modelul certificatului profesional curent este prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 3. — Întocmirea și eliberarea certificatului profesional curent se fac cu respectarea Normelor privind întocmirea, emiterea și utilizarea dovezilor de onorabilitate și moralitate profesională ale medicilor, medicilor dentiști și ale farmaciștilor, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.464/2006.

Art. 4. — (1) În vederea eliberării certificatului profesional curent la solicitarea medicului stomatolog titular, acesta depune la colegiul teritorial prevăzut la art. 2 următoarele documente:

- a) cerere-tip, conform modelului prevăzut în anexa nr. 2;
- b) copie certificată pentru conformitate cu originalul, de către solicitant, a actului de identitate;
- c) dovada achitării taxei în cuantumul stabilit la nivelul fiecărui colegiu teritorial prin decizia consiliului acestuia.

(2) Documentele prevăzute la alin. (1) pot fi transmise și prin mijloace electronice, prin servicii poștale sau de curierat.

(3) Certificatul profesional curent va fi emis în cel mult 30 de zile de la data depunerii documentelor prevăzute la alin. (1).

Art. 5. — Certificatul profesional curent este valabil pe o durată de 3 luni de la data emiterii.

Art. 6. — Certificatul profesional curent va fi tipărit față/verso, având înscrise seria, numărul și data emiterii pe ambele file.

Art. 7. — Certificatul profesional curent se redactează în limba română, iar atunci când este emis în vederea exercitării

profesiei în afara granițelor României sau la solicitarea autorităților competente omoloage dintr-un stat membru al Uniunii Europene, dintr-un stat aparținând Spațiului Economic European sau din Confederația Elvețiană se poate redacta și în una dintre limbile de circulație din Uniunea Europeană. În toate cazurile, certificatul profesional curent trebuie să cuprindă categoriile de informații conform modelului prevăzut la anexa nr. 1.

Art. 8. — În cazul unei înțelegeri prealabile cu autoritatea competentă omoloagă dintr-un stat membru al Uniunii Europene, dintr-un stat aparținând Spațiului Economic European sau din Confederația Elvețiană, certificatul profesional curent poate fi emis și în format electronic, având atașată semnătura electronică a persoanei oficial abilitate.

Art. 9. — La nivelul fiecărui colegiu teritorial se va întocmi și se va păstra un registru unic al certificatelor profesionale curente cuprinzând cel puțin informații referitoare la:

- a) numele și prenumele medicului stomatolog pentru care a fost emis;
- b) numărul din Registrul unic al medicilor stomatologi;
- c) denumirea și sediul destinatarului;
- d) seria și numărul de înregistrare;
- e) motivul emiterii;
- f) data emiterii.

Art. 10. — Anexele 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta decizie.

Art. 11. — La dată intrării în vigoare a prezentei decizii se abrogă Decizia Consiliului național al Colegiului Medicilor Dentiști din România nr. 4/2007 privind eliberarea Certificatului de status profesional curent, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 14 februarie 2007, cu modificările ulterioare.

Art. 12. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Colegiului Medicilor Stomatologi din România,
Ecaterina Ionescu

Antet colegiu teritorial

Seria _____ nr. _____

Data emiterii _____

Certificat profesional curent

Destinatar:

Denumire _____

Sediu: _____

Solicitant

Nume _____

Prenume _____

Cetățenia _____

Cod numeric personal _____

Sex

 F | M

Nr. de identificare profesională (nr. Registru unic al medicilor stomatologi) _____

Data nașterii:

Ziua _____ Luna _____ Anul _____

Locul nașterii: Localitatea _____

Țara _____

Calificare primară în profesie

Instituția de învățământ superior absolvită

Denumire _____

Localitate _____

Diploma de licență

Seria _____

nr. _____

Denumire calificare: _____

Data obținerii _____

Titlu oficial de calificare*:

(*Conform Directivei 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind recunoașterea calificărilor profesionale)

Forme de învățământ postuniversitar

Grad profesional _____

Atestate de studii complementare _____

Specialitate _____

- Titlu oficial de calificare* _____

(*Conform Directivei 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind recunoașterea calificărilor profesionale)

Adresă

Drept de exercitare a profesiei

 Fără restricții profesionale în prezent Cu restricții profesionale

Durată _____

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

Seria _____ nr. _____

Data emiterii _____

 Suspendare

Motive _____

 Interdicție
temporară

Motive _____

 Interdicție definitivă

Motive _____

Valabilitate

Prezentul certificat este valabil 3 luni de la data emiterii.

Notă: O copie a certificatului profesional curent se va păstra la dosarul profesional al medicului stomatolog.

Președinte

Secretar

Ștampilă colegiu teritorial

ANEXA Nr. 2*

Nr. înregistrare

C E R E R E
pentru eliberarea certificatului profesional curent**Subsemnatul/Subsemnata:****Nume** _____**Prenume** _____

încris(ă) în Colegiul Medicilor Stomatologi _____

nr. Registru unic _____ telefon _____

solicit eliberarea unui certificat profesional curent (CPC) în scopul:

- înființării cabinetului de medicină dentară;
- întocmirii dosarului de înscriere la un examen de promovare profesională;
- întocmirii dosarului de înscriere la un concurs de ocupare a unui post vacant;
- exercitării profesiei în altă țară;
- alt scop

Destinatarul* CPC: _____

Sediu: _____

*Instituția care solicită prezentarea CPC (se menționează în certificatul profesional curent, conform H.G. nr. 1.464/2006).

*) Anexa nr. 2 este reprodusă în facsimil.

